

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **PRODEMI s. r. o.**, se sídlem Cihelna 762, Žirovnice, zastoupená advokátkou Mgr. Danou Lasákovou, se sídlem Vejrostova 953/6, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2021, č. j. 9648/21/5300-21443-712603, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2023, č. j. 29 Af 40/2021 - 67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Kraj Vysočinu (dále jen „správce daně“) vydal podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“) ve spojení s § 90, § 139 odst. 1 a § 147 daňového řádu platební výměr ze dne 6. 11. 2018, č. j. 1708359/18/2910-50522-707639, kterým žalobkyni vyměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2017 ve výši 36 201 Kč. Žalobkyně podle něj neprokázala, že jí deklarovaná zdanitelná plnění skutečně přijala v průběhu předmětného zdaňovacího

období, a neprokázala ani, že zdanitelná plnění použila v rámci své ekonomické činnosti. Její odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutím.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou krajský soud zamítl napadeným rozsudkem. V odůvodnění nejdříve vysvětlil, proč rozhodnutí žalovaného nepovažuje za nepřezkoumatelné. Následně se věnoval otázce, zda posuzovaná zdanitelná plnění žalobkyně přijala před, anebo až po svojí registraci jako plátkyně DPH (24. 11. 2017). Krajský soud neshledal, že by daňové orgány ze zjištěného skutkového stavu dovodily nesprávné závěry. Poukázal na smlouvu o dílo uzavřenou mezi žalobkyní jako dodavatelkou a odběratelkou společností VHZ-DIS, spol. s r. o., z níž vyplývá smluvní ujednání, že faktury budou vystavovány měsíčně na základě odsouhlaseného soupisu prací a že konečná faktura bude vystavena po řádném dokončení díla. Skutečnost, že toto ujednání žalobkyně považuje za neplatné, není podle krajského soudu relevantní, neboť faktura byla vystavena, uhrazena, soupis prací byl odsouhlasen a je tedy zřejmé, že smluvní strany podle tohoto ujednání, které není neurčité, postupovaly.

[3] Správnost závěru daňových orgánů, že zdanitelná plnění žalobkyně přijala před svojí registrací jako plátkyně DPH, podle krajského soudu dokládají i skutková zjištění obsažená v daňovém spisu (soupis prací, svědecké výpovědi starosty města Žirovnice a jednatele společnosti VHZ-DIS, stavební deník, zápis z kontrolního dne konaného 16. 11. 2017). Krajský soud se ztotožnil se žalovaným, že je to právě stavební deník, který je schopen autenticky doložit časový sled prováděných prací na dané zakázce. Poukázal na důraz, který je kladen na řádné vedení stavebního deníku a dovodil, že je možné jím prokázat nejpozdější datum dodání prací dodavatelem jeho odběratelům. Stavební deník tak má podle krajského soudu přímou souvislost s předáním prací konečnému odběrateli stavebního díla (městu Žirovnice). Zápisy „23, 24, 27, 30. 11. 2017“ a „*koryto beton dekly 8.12*“ označil krajský soud za účelové a nevěrohodné, neboť neodpovídají formě, v jaké byl stavební deník psán. Z obsahu daňového spisu krajský soud dále zjistil, že práce na stavbě byly z důvodu klimatických podmínek přerušeny již v polovině listopadu, a proto podle něj nemohlo dojít k tomu, že by stavební materiál (zdanitelné plnění) byl použit až po dni 28. 11. 2017, tedy v době, kdy již žalobkyně byla plátkyní DPH. Za den uskutečnění zdanitelného plnění proto nelze označit den 28. 11. 2017, přestože je tento den uveden na soupisu prací.

[4] Uvedený závěr podle krajského soudu nemůže zpochybnit ani svědecká výpověď koordinátorky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Výpověď, že prováděla zápis, jen pokud probíhaly práce, je v rozporu s jejími kontrolními zápisy, z nichž je zřejmé, že v zimních měsících roku 2017 pouze kontrolovala staveniště. To potvrzuje i stavební deník, v němž je zaznamenáno, že dne 13. 3. 2018 byly práce zahájeny a že během pozastavení prací byl výkop několikrát odčerpán a zabezpečen. Kontroly koordinátorem BOZP jsou totiž i podle krajského soudu prováděny z důvodu kontroly bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, nikoli z důvodu ověření postupu dílčích prací na dané stavbě. K tomuto slouží právě stavební deník, do kterého se zapisují dílčí práce.

[5] Žalobkyně podle krajského soudu neprokázala ani své tvrzení, že stavební materiál od společnosti PEVNÝ spol. s r. o. odebrala na základě ústní dohody až poté, co již byla

pokračování

plátkyní DPH. Přestože tvrdila, že na každý průběžný odběr materiálu byl vystaven řádný dodací list, k prokázání tohoto tvrzení předložila pouze přepravní doklady ze dne 12. 10. 2017 a 19. 10. 2017. Pokud s touto společností žalobkyně spolupracovala jen na základě ústní dohody, sama se pro daňové řízení vystavila důkazní nouzi. Data uskutečnění zdanitelných plnění na všech žalobkyní předložených daňových dokladech na vstupu (nejen od společnosti PEVNÝ) byla prosincová, případně 30. 11. 2017. Dodací listy s datem 27. 12. 2017 časově nesouhlasily s vydaným daňovým dokladem ze dne 28. 11. 2017, č. 10121. Žalobkyně nepředložila žádné důkazní prostředky, jimiž by prokázala, jak plnění uvedená na zmíněných daňových dokladech přijala a jak je využila ke své ekonomické činnosti po datu registrace k DPH. Za takový důkaz nemůže být bez dalšího považována ani svědecká výpověď jednatele VHZ-DIS, z níž vyplynulo, že soupis prací ze dne 6. 11. 2017 obsahoval položky ke dni 30. 10. 2017 provedené i dosud neprovedené, u nichž se předpokládalo provedení do konce roku 2017. Nebylo proto podle krajského soudu možné přisvědčit jejímu tvrzení, že den uskutečnění zdanitelného plnění je 27. 12. 2017, kdy mělo dojít ke kompletnímu dodání stavebního materiálu od společnosti PEVNÝ.

[6] Krajský soud se neztotožnil se žalobkyní ani v tom, že na věc bylo možné aplikovat § 79 zákona o DPH, podle kterého má osoba povinná k dani nárok na odpočet daně u přijatého zdanitelného plnění pořízeného v období dvanácti po sobě jdoucích měsíců přede dnem, kdy se stala plátkyní, pokud toto plnění je ke dni registrace součástí jejího obchodního majetku. Stavební materiál, který žalobkyně přijala, nebyl podle krajského soudu ke dni její registrace jako plátkyně DPH součástí jejího obchodního majetku, neboť byl využit již ve zdaňovacím období říjen roku 2017 a vyúčtován investorovi (městu Žirovnice). Krajský soud proto souhlasil se žalovaným, že stavební materiál byl zpracován do stavebního díla, stal se jeho součástí ve smyslu § 505 občanského zákoníku, a proto jej žalobkyně nemohla nadále využít k ekonomické činnosti k uskutečnění jiného zdanitelného plnění. Provedené stavební práce navíc mohou být i součástí pozemku, přestože dokončená kanalizace jako liniová stavba součástí pozemku není.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž uplatnila důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V ní uplatnila stejné námitky, které uplatnila již v žalobě a replice. K napadenému rozsudku uvedla pouze to, že stavební deník byl veden v několika průpisech a že správci daně jej v rámci místního šetření předal starosta města Žirovnice. Všechny průpisy stavebního deníku jsou identické, proto má za to, že účelový je spíš závěr daňových orgánů a krajského soudu o nevěrohodnosti a účelovosti výše citovaného zápisu ve stavebním deníku, nikoli sám tento zápis.

[8] Dále namítá, že krajský soud se v napadeném rozsudku nevyřadil s jejími důkazními návrhy na výslech svědků, což činí jeho rozsudek nepřezkoumatelným. Má také za to, že i rozhodnutí správce daně je nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpornost. To dovozuje ze srovnání odst. 2 a odst. 19 napadeného rozsudku se str. 12 zprávy o daňové kontrole ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1594443/18/2910-60562-304408.

[9] Krajský soud dále podle stěžovatelky nesprávně posoudil otázku, zda stavební materiál a komponenty, které nakoupila v posledních dvanácti měsících před tím, než se stala plátkyní DPH, měla okamžiku registrace k DPH ve svém obchodním majetku. Předmětem smlouvy o dílo bylo zhotovení kanalizace, tj. liniové stavby, která ve smyslu § 509 občanského zákoníku není součástí pozemku. Investorem a objednatelkou stavby bylo město Žirovnice, dodavatelkou společnost VHZ-DIS a subdodavatelkou stěžovatelka. Výstavba probíhala na pozemcích ve vlastnictví tří různých subjektů (město Žirovnice, Knoflíkářský průmysl Žirovnice a. s. a Povodí Vltavy). Stavební materiál a komponenty pořízené stěžovatelkou se staly součástí stavby až jejich zpracováním do stavby. Stavba kanalizace se podle Nejvyššího soudu stává předmětem vlastnického práva až v okamžiku, kdy splňuje kritéria platná pro stavby obecně – *stavba existuje jako výsledek stavební činnosti člověka, má materiální podstatu a je vymezená vůči okolnímu pozemku. Nestací tedy, že byly provedeny všechny potřebné výkopové práce, je třeba, aby byl v nikoli zanedbatelné míře proveden i vodovodní řad, kanalizační stoka a popřípadě jejich součásti* (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2020, č. j. 22 Cdo 1238/2020 - 411). Z toho stěžovatelka dovozuje, že musí být prokázáno, že dosud provedené stavební práce tvoří jen součást pozemku a že položené prvky nejsou jen samostatnými movitými věcmi (např. nespojené potrubí). Stěžovatelka cituje jednotlivé zápisy ve stavebním deníku od zahájení díla do konce roku 2017 a uvádí, že je zřejmé, že v roce 2017 nebyly provedeny stavební práce, jejichž výsledkem by byl vznik kanalizace. Ta jako věc způsobená být předmětem vlastnického práva vznikla až v roce 2018. Stěžovatelka má proto za to, že objednatel (investor) sice v souladu s § 2599 občanského zákoníku nabyt vlastnické právo ke zhotovované věci, avšak až v roce 2018 poté, co stavba vznikla, a nikoli tedy v okamžiku pořízení jednotlivého stavebního materiálu a komponentů v roce 2017.

[10] Odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 11. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1432/2002, považuje stěžovatelka za nepřiléhavý, neboť se týká jiné problematiky. Argumentace § 505 občanského zákoníku je pak pro účely stanovení vlastnického práva k movitým věcem určeným k (budoucímu) zpracování do stavby relevantní až v okamžiku, kdy stavba zpracováním materiálu vznikne. Předmětem vlastnického práva nemůže být hromada materiálu složená ať již ve skladu zhotovitele, na staveništi, anebo na prodejně. Stavba jako věc v právním smyslu vzniká v okamžiku, kdy je vybudována minimálně do takového stadia, od něhož všechny další stavební práce směřují již jen k dokončení této individuálně určené věci.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že podstatná část kasační argumentace je převzata z původní žaloby, a míří tak proti jinému rozhodnutí než proti rozsudku krajského soudu. Nejvyššímu správnímu soudu proto navrhuje, aby tuto část kasační argumentace jako nepřípustnou odmítl.

[12] Žalovaný nepovažuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, i když v něm není uveden obsah všech procesních úkonů učiněných stranami sporu při ústním jednání před krajským soudem. Obsah jednání je zachycen na zvukovém záznamu, a proto není potřeba jej v napadeném rozsudku rekapitulovat. Navíc svědecké návrhy napadený rozsudek obsahuje minimálně implicitně, neboť v části týkající se ústního jednání krajský soud uvádí,

pokračování

že účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích, přičemž stěžovatelka svědecké výpovědi navrhovala již v žalobě.

[13] Námitka rozpornosti platebního výměru (odůvodněného zprávou o daňové kontrole) pomíjí princip jednotnosti daňového řízení a dále skutečnost, že vnitřní rozpornost by musela vyplývat přímo ze samotné zprávy o daňové kontrole, a nikoli z jejího srovnání s napadeným rozsudkem.

[14] Zákonnost napadeného rozsudku nemůže podle žalovaného zpochybnit ani stěžovatelčina argumentace, že stavební materiál použitý ke zhotovení stavby v roce 2017 byl až do roku 2018 v jejím obchodním majetku. Nereaguje totiž na klíčový závěr krajského soudu, že dodaný materiál nemusel být součástí stavby ale součástí pozemku ve smyslu § 505 občanského zákoníku. Podle něj totiž platí, že součástí věci je vše, co k ní podle její povahy náleží. Tato úvaha podle žalovaného připouští pouze dvě možnosti – dodaný stavební materiál byl buď součástí liniové stavby, anebo byl po jeho zapracování před vznikem dané stavby součástí pozemku.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v intencích § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a v rozsahu uplatněných námitek. Vady, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti, neshledal a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, jak stěžovatelka v kasační stížnosti namítá. Z jeho odůvodnění lze zjistit, jaký skutkový stav vzal soud za prokázaný a jak hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v žalobě (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, či ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 - 133). Stěžovatelka v souvislosti s touto vadou krajskému soudu vytýká, že se v odůvodnění rozsudku vůbec nevypořádal s jejími důkazními návrhy na výslech svědků. V tom má sice pravdu, avšak přesto lze napadený rozsudek přezkoumat. Krajský soud rozhodoval při jednání, o kterém pořídil zvukový záznam. Z něj Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud se stěžovatelky při ústním jednání konaném dne 20. 6. 2023 dotázal, zda trvá na výslechu navržených svědků, nebo zda postačí, pokud soud při hodnocení věci vyjde z jejich svědeckých výpovědí učiněných v rámci daňového řízení a obsažených ve správním spise, jímž se však, jak správně podotknul, v soudním řízení důkaz neprovádí. Stěžovatelka prostřednictvím své zástupkyně soudu sdělila, že netrvá na provedení navržených důkazů a že stačí, pokud soud vyjde ze správního spisu. Byla to tedy stěžovatelka, kdo vzal své důkazní návrhy zpět. Za této situace však krajský soud již nebyl povinen se jimi v odůvodnění svého rozsudku zabývat, neboť v době, kdy o věci rozhodoval, již tyto návrhy v řízení neexistovaly. Námitka nepřezkoumatelnosti je tedy nedůvodná [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[17] Nejvyšší správní soud souhlasí se žalovaným v tom, že stěžovatelka převážnou část své kasační stížnosti pouze okopírovala ze žaloby a repliky k vyjádření žalovaného. Takovou argumentaci však zásadně nelze považovat za kasační námítky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., neboť v takovém případě jde o námítky, které fakticky směřují opět

proti rozhodnutí žalovaného, a nikoli proti rozhodnutí krajského soudu (srov. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Výjimku tvoří pouze situace, kdy krajský soud žalobní argumentaci dostatečně nevypořádal, a jeho rozsudek lze proto považovat za nepřezkoumatelný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016 - 40). Této chyby se však krajský soud, jak bylo vyloženo výše, nedopustil. Kasační argumentaci, která je pouhou kopií stěžovatelčiny žaloby a repliky, proto Nejvyšší správní soud považuje za nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. a nebude se jí zabývat. Nepřípustná ve smyslu téhož ustanovení je však i námitka vnitřní rozpornosti prvostupňového správního rozhodnutí, kterou stěžovatelka vznesla poprvé až v kasační stížnosti, ačkoli ji zjevně nic nebránilo v tom, aby tuto námitku uplatnila již v žalobě. V té sice též namítala nepřezkoumatelnost, avšak této vady se podle ní měl dopustit žalovaný v odvolacím řízení tím, že podle stěžovatelky nedostatečně odůvodnil okamžik uskutečnění zdanitelného plnění.

[18] Podstatou přípustné kasační argumentace je otázka, zda stěžovatelka měla nárok na odpočet daně u přijatého zdanitelného plnění podle § 79 zákona od DPH. Podle tohoto ustanovení platí, že *„osoba povinná k dani má nárok na odpočet daně u přijatého zdanitelného plnění, pokud toto plnění a) přijala v období zahrnujícím 12 po sobě jdoucích měsíců přede dnem, kdy se stala plátcem, a b) je ke dni, kdy se tato osoba stala plátcem, součástí jejího obchodního majetku.“*

[19] Stěžovatelka má za to, že stavební materiál a komponenty, které nakoupila v posledních dvanácti měsících předtím, než se stala plátkyní DPH, byly v okamžiku její registrace k této dani v jejím obchodním majetku. Krajský soud se ztotožnil se žalovaným v tom, že uvedený stavební materiál stěžovatelka využila již ve zdaňovacím období říjen 2017 a že stavební práce byly vyúčtovány investorovi stavby. Tento materiál proto podle krajského soudu nemohl být k datu stěžovatelčiny registrace (24. 11. 2017) v jejím obchodním majetku, neboť byl ještě předtím zpracován do stavebního díla a stal se jeho součástí ve smyslu § 505 občanského zákoníku. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 11. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1432/2002, z něhož vyplývá, že součást věci přechází na nabyvatele věci bez ohledu na to, zda byla ve smlouvě o převodu vlastnického práva k této věci součást výslovně uvedena a že není ani významné, zda si nabyvatel nabytí této součásti věci uvědomil. Tento rozsudek však stěžovatelka nepovažuje za přílehlavý, neboť § 505 občanského zákoníku je pro účely stanovení vlastnického práva k movitým věcem určeným k zapracování do stavby relevantní až v okamžiku, kdy stavba zpracováním materiálu vznikne. Stavba přitom podle ní vznikne až v okamžiku, kdy je vybudována minimálně do takového stadia, od něhož všechny další stavební práce směřují již jen k jejímu dokončení. Touto námitkou však ne zcela míří na rozhodovací důvody krajského soudu. Ten při posouzení věci vyšel ze základní zásady českého daňového řízení, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň priznat a své tvrzení doložit. Pokud správce daně prokáže, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, které předložené účetní doklady činí nevěrohodnými, neúplnými nebo neprůkaznými, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení, případně svá tvrzení korigovat, a to ve vztahu k pochybnostem správce daně [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu]. Správce daně přitom nemá povinnost prokázat, že předložené

pokračování

účetní doklady jsou v rozporu se skutečností, stačí pokud prokáže, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, které činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Pro neuznání odpočtu DPH proto v předložené věci stačilo, aby správce daně dostatečně odůvodnil své pochybnosti o souladu účetních dokladů se skutečností a stěžovatelka tyto jeho pochyby nerozptýlila.

[20] To se přitom správci daně podařilo a stěžovatelce nikoli. V kasační stížnosti argumentuje tím, že stavba kanalizace nebyla předtím, než se stala plátkyní DPH, v takové fázi pokročilosti, aby ji bylo možné považovat za samostatný předmět věcněprávních vztahů, a proto stavební materiál použitý na podzim roku 2017 byl stále v jejím obchodním majetku. Taková skutečnost však ze správního spisu jednoznačně nevyplývá. Práce, které stěžovatelka na stavbě provedla předtím, než se stala plátkyní DPH, podle Nejvyššího správního soudu spíše nasvědčují tomu, že stavba již byla v provedena v takové míře, že jednotlivé části kanalizace již nebylo možné oddělit od sebe navzájem, případně od pozemku, aniž by bylo třeba vyvinout mimořádné úsilí. To přitom i podle Nejvyššího soudu znamená, že stavba je již v takové fázi, kdy ji je třeba považovat za samostatný předmět věcněprávních vztahů (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2020, č. j. 22 Cdo 1238/2020 - 411). Ze stavebního deníku, který je součástí správního spisu, Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka mimo jiné již zakládala, betonovala a čistila šachty, pokládala a obsypávala potrubí a jejich kolena, podbetonovala je, hutnila a zahrnovala výkopy, zhotovila betonové dno u vyústění do potoka a upravovala koryta svahu a potoka. Tato stavební činnost měla již bezesporu materiální podstatu odlišnou od okolního pozemku, a proto zapracovaný stavební materiál již nelze považovat za jeho pouhé uskladnění či umístění na staveništi, jak stěžovatelka tvrdí. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s krajským soudem v tom, že stěžovatelka neprokázala, že by stavební materiál byl součástí jejího obchodního majetku před registrací k DPH.

[21] Uvedený závěr nemůže stěžovatelka zpochybnit ani námitkou, že zápisy ve stavebním deníku ze dne 23., 24., 27., 30. 11. 2017 a 8. 12. 2017 nemohou být považovány za účelové, neboť stavební deník byl veden v několika průpisech a že správci daně jej v rámci místního šetření předal starosta města Žirovnice. Touto námitkou totiž stěžovatelka nijak nereaguje na důvod, pro který krajský soud k závěru o nevěrohodnosti těchto zápisů dospěl – tedy, že tyto zápisy svým obsahem a formou neodpovídají způsobu, jakým byl stavební deník psán.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[23] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 5. prosince 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu